

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

Kära Vänner och Medarbetare!

Nu är jag tillbaka i Rio de Janeiro efter att under sex intensiva höstveckor ha genomkorsat Sverige, 500 mil med tåg och bussar, från Värmland till Öresund, från Hisingen till Vikbolandet. Mängder med möten, återseenden och nya bekanta. Jag gläder mig över den entusiasm som finns kring Abrigo, och den fantasirikedom som jag möter i insamlingsarbetet.

Några dagar före min avresa till Sverige blev jag ännu en gång påmind om det våld vi lever med här i Rio de Janeiro, som är en del av vår vardag, och som ibland kryper oss smärtsamt in på livet. På morgonen den 18 september kom några ungdomar springande för att berätta att man funnit 18-åriga Walaces illa tilltygade kropp på en grusväg några kilometer från Abrigo.

Wallace tillhörde en stor familj av romskt ursprung som under flera generationer hade sina bostäder, bestående av tält och skjul, inne bland gravarna på Itaborais kyrkogård. För tio år sedan fann kommunledningen situationen pinsam och skaffade fram några ruckel i en av områdets kåkstäder. Mellan familjen från kyrkogården och oss på Abrigo har det funnits kontakter sedan lång tid tillbaka, genom läkarhjälp vid graviditeter men också genom kyrkan, där Wallace blev döpt tillsammans med sina syskon när han var fem år. Wallace hade det svårt hemma med en våldsam styvfar och fick ofta fly från bråk och misshandel. Under långa perioder var han en del av dagliga livet på Abrigo, där han fick hjälp med skolarbetet och tjänade en slant med gräsklippning och andra småsyslor. För några år sedan hamnade han i dåligt sällskap, vilket i vårt område betyder knarkhandeln, men hade fortsatt kontakt med mig, mest via Facebook. Det blev många förmaningar och mycket tjat, och lika många löften om att lämna gänget och den värld där banditer blir till hjältar. För några månader sedan berättade han, att han hade kommit i konflikt med poliser, eller knarkhandlare, eller möjligen poliser som är knarkhandlare. Det slutade illa. Strax före klockan 11 på kvällen den 17 september hann de upp honom på vägen genom kåkstaden.

Jag fick den svåra uppgiften att tillsammans med hans 34-åriga mamma identifiera kroppen när den efter timmar i hetta och ösregn på kåkstadens grusväg fördes till bårhuset. Begravningen skedde tidigt följande morgon. Han fick sin grav bara några meter från den plats där han föddes för 18 år sedan. Vid hans grav stod hans mor och hans 15-åriga flickvän, mamma till hans son, som bara är några månader gammal.

I allt större utsträckning för oss vårt arbete med gravida kvinnor i kontakt med familjer som är drabbade av våld i nära relationer. Vi möter pojkar som växer upp i hem där den man som skulle vara ett stöd och en förebild istället blir en bild av rädsla och våld. Dessa pojkar riskerar att hamna snett i

Sänd oss Ditt
personnummer senast den
31 december så får du
skatteavdrag på dina gåvor!

samhället och i sina förhållanden. Vi funderar just nu mycket på hur vi skall få stöd till ett projekt som vänder sig till pojkar i åldern 12 till 16 år, med det uttalade syftet att förändra pojkarnas bild av såväl sig själva som av andra pojkar och män. Vi vill hjälpa dem att få positiva kontakter med polisen och andra myndigheter, och att förstå att studier och utbildning lönar sig och är medel till trygghet och framgång. Framförallt vill vi förändra pojkarnas attityder till kvinnor och barn. Tonårspojkar behöver få möjligheter att upptäcka sådant som saknats i deras egen uppväxt; ansvar, omsorg och tillit. De behöver få stöd och hjälp att hitta positiva alternativ för att kunna bryta sig ur onda cirklar av likgiltighet och ondska, av lidande och ond, bråd död.

Till en halvtidstjänst som ansvarig för vårt insamlingsarbete och för kontakten med våra sponsorer och givare har utsetts Kalle Larsson. Kalle har stor erfarenhet av Abrigos arbete eftersom han under ett år varit volontär på Abrigo. Efter studier vid universiteten i Stockholm och Porto Alegre har Kalle just avslutat en magisterexamen i internationella relationer och skrev sitt examensarbete om de sociala effekterna av den nyevangelikala väckelsen i Brasilien.

Den senaste månaden har Abrigo fått ta emot viktiga och inspirerande besök. För andra året kom en grupp på 29 positiva och engagerade ungdomar från dans- och idrottslinjerna på Rönninge Folkhögskole utanför Oslo på ett studiebesök. Det blev en dag med mycket fotboll och lek med barnen på Abrigo, och med fin feedback från ungdomarna.

Ytterligare ett norskt besök skedde nu i veckan då en grupp från Lederne besökte oss. Lederne är en norsk intresseorganisation för arbetsledare med över 17.000 medlemmar. Lederne är Abrigos största enskilda sponsor, med stort engagemang bland medlemmarna och genom det egna månadsmagasinet. Det är viktigt och roligt för oss att få visa hur vi arbetar. Och vi fick höra om det engagemang och intresse som rapporterna från Abrigos arbete ger till medlemmarna. På bilden får Sverre Simen Hov från Lederne och norska generalkonsuln i Rio, Helle Klem, ta emot teckningar från förskolebarnen.

Av stor betydelse för vårt arbete är de insatser som görs av föreningar i Sverige genom årliga syföreningsförsäljningar och bazarer. Bland ambassadörsfruar i vår huvudstad Brasília finns också en förening som ordnar årliga bazarer under stor

tillslutning. Av förra årets intäkter fick Abrigo ett anslag på 60.000 kronor för att göra en totalrenovering av vårt kök. Nu i november hade Michelle Robach på den svenska ambassaden ordnat en välbesökt samling för att ge oss en chans att presentera vårt arbete, och inte minst vår huvudtanke; Hjälp till självhjälp genom studier, medarbetarskap och samhällsinkludering. Kvinnor från klotets fem kontinenter var närvarande. För några av deltagarna var det en ny tanke, att stödja ett projekt som inte arbetar med traditionell välgörenhet i form av utdelning av mat och kläder. Följden blev intressanta samtal, och hopp om fortsatt stöd.

Idag har vi firat Första Advent i Maria Magdalena kyrka. Nej, det blev varken "Bered en väg!" eller lussekatter, men väl brasilianska adventssånger. Från de lutherska församlingarna har vi tagit över seden med en adventskrans med de traditionella fyra adventsljusen, och efter Gudstjänsten inbjöds alla till adventskaffe – med pepparkakor! Nu sätter vi fart med förberedelserna inför julhögtiden. Vi har många boende just nu, så mycket arbete väntar. Tack till alla er som hjälpt oss igenom ännu ett produktivt och resultatrikt år. Vi tackar Vasa församling som ännu en gång tagit på sig ansvaret att se till att det finns julklappar till barnen.

Tillhör Du Abrigos regelbundna givare? Då vill jag att Du skall veta, att Din gåva skapar stabilitet i vårt arbete och hjälper oss att planera för framtiden för de många som behöver vår hjälp för att komma vidare. Ett varmt tack för Din insats! Långsiktigt givande är en förutsättning för långsiktig förändring.

Rio de Janeiro, Första Söndagen i Advent, den 1 december 2013

med många hälsningar

Stefan Martinsson
direktor

PS Stefan Martinsson är tillgänglig för föredrag under april, september och oktober 2014
För andra tider går det bra att kontakta Kalle Larsson – båda nås via mail info@abrigo.se

 lederne
GIR DEG TRYGGHET

Berättelsen om mig, Bruna, 17 år

Du kan aldrig gissa var jag föddes!

På Centralstationen, Central do Brasil. Har Du varit där? Då vet du att det bor massor av folk på gatorna runt stationen, hundratals. Pappa säger att han också föddes där, för han har alltid bott på gatan. Pappa heter Alexandre och det är han som berättat för mig vad som hände. Han bodde där tillsammans med en kvinna som heter Andrea och som redan hade 8 barn, fast jag tror inte att alla bodde med henne. Hon måste ha varit bra mycket äldre än pappa. Han var 22 år när jag föddes. Nu är han 39. Hur som helst, den dag Andrea förstod att jag skulle födas var det skyfall, och gatorna fylldes med vatten. Och där låg hon under en presenning och hoppades att regnet skulle sluta. Men det blev bara värre. Till slut bar pappa och några andra in henne på Stationen där det åtminstone var torrt. Vakterna blev arga, förstås, men det kunde ju inget göra eftersom jag redan var på väg ut. Och folk stannade och tittade och pappa gick runt med en burk och fick ihop en hel del pengar, så de kunde köpa kläder och blöjor. Och hembränt, gissar jag.

När jag bara var några månader gammal sa Andrea, ja, jag borde väl kalla henne mamma, men det känns konstigt: "Antingen tar du hand om ungen eller så lämnar vi henne utanför polisstationen i natt." Man brukade göra så med barn som ingen ville ha. Man lämnade dem på polisstationens trappa och så blev de förda till barnhem. Men pappa ville inte det, så han tog mig och överlämnade mig till en syster till hans farmor, Dona Maria, som bodde i en kåkstad i förorterna.

Om min mamma vet jag inte mer än vad pappa berättat. De hade ingen kontakt senare.

Jag vet inte ens vad hon heter i efternamn för när jag långt senare blev registrerad hade man bara min pappas namn att gå efter. Ibland tänker jag på att jag har en massa syskon som jag aldrig träffat. Det känns konstigt.

Det var väldigt fattigt där jag växte upp, men man tänker inte på sådant när man inte har något att jämföra med. Alla runt omkring oss hade det ju på samma sätt. Däremot förstod jag tidigt att jag var oönskad, någon som man tvingats ta hand om. Jag fick mer stryk än någon annan, och jag fick höra: "Din pappa super. Han bor på gatan. Dom hittade dig i en soptunna." Alltid fick jag höra sådant. Det hände några gånger att pappa dök upp, men det var mest för att få pengar till hembränt. Varje gång blev det bråk och alltid kom jag i kläm. Och det slutade med att pappa slog mig. Efteråt var de jag bodde hos ännu argare än förut. "Se bara vilken pappa du har, inte ens han tycker om dig."

Jag slutade skolan efter tredje klass, för det var då jag rymde hemifrån. Jag var 11 år, och hade fått en kompis som var några år äldre. Hennes mamma hade just dött, och eftersom hennes äldsta syster var 18 år ansåg man att hon kunde ta hand om hemmet och syskonen. Det var ingen större ordning, det kan man inte säga, men jag fick inte stryk och ingen skrek hemska saker efter mig. Så gick det ett halvår, och en dag dök Dona Maria och hennes äldste son upp. Det hade kommit förfrågningar från Barnavårdsnämnden om vart jag hade tagit vägen, så nu ville de att jag skulle flytta hem igen. Jag vägrade och sa att jag alltid fått höra att de ville bli av med mig och att de borde vara nöjda. Och Barnavårdsnämnden, förresten. Var fanns den när jag fick stryk och blev illa behandlad? Men efter det vågade jag inte stanna kvar utan stack iväg till Rio; bodde på gatorna mest, ibland på något härbärge. Och så kom jag med i ett gäng, det är ju nödvändigt om man skall överleva på gatan. Och som alla andra ungar på gatan började jag med droger, thinner förstås, men också hasch, när det fanns tillgång till det. Hur vi överlevde? Tiggde mat utanför restauranger, stal och ibland kunde man tjäna en slant på att springa ärenden, paket med hasch eller kokain.

När man lever sådär på gatan och inte har något hem och ingen familj, då är man ju ingenting. Och det enda sättet att bli något är att söka sig närmare den som har makten i gruppen, i vårt fall var det ju ledaren, ja, alltså banditchefen, som du kallar honom. Men det är ju inte bara vi som bor på gatan som gör så. Alla gör ju likadant, se bara på de där politikerna som vi såg på TV, de som hamnade i fängelse. De hade väl gjort som vi, stulit pengar

Minnes- och gratulationsblad finns på vår hemsida

Det är lätt det att skriva ut ett blad.

Gå till: www.abrigo.se/minnesblad och följ anvisningarna

Minnesblad kan också beställas genom:

info@abrigo.se

eller Anna André, tel 0340-661309, anna@munet.nu

och Ragnhild Johansson, tel: 0524-23005

Ange på inbetalningskortet öMinnesblad säntö

och försökt bli kompisar med folk som har makt. Det är samma sak, är det inte? Fast de blir behandlade på ett annat sätt än vi. De behöver inte riskera att bli skjutna eller få bo i en cell med 30 andra. Ok, jag ville också bli något och det finaste man kunde bli i mitt gäng var att få bli en av Zézékas tjejer. Egentligen heter han Heseziel. Det är ett namn från Bibeln, visste du det? Själv var han ju inte särskilt biblisk, om man säger så. Han var väldigt brutal, skröt gärna om hur många han haft ihjäl och hur han torterat folk som satt sig upp mot honom. Det dröjde inte länge innan jag var ihop med Zézéka, solade mig i glansen och fick många tjejer att bli avundsjuka. Snart upptäckte jag att jag väntade barn. Bara någon månad senare blev det en stor razzia, flera av medlemmarna i bandet blev dödade, men de flesta lyckade fly. Själv åkte jag fast och eftersom

jag var minderårig och gravid så kom jag hit till Abrigo. Och vet du vad? Jag var egentligen ganska glad att jag kommit bort från gänget för jag hade börjar bli rädd för Zézéka, som blev allt mer galen, och dessutom var jag bekymrad över hur det skulle gå med förlossning och sådant.

Jag vet att du tyckte att jag var omöjlig under min första tid här på Abrigo. Jag hoppade över muren och hängde på barerna vid torget flera nätter, och en gång kom jag hem och var full. Du var jättearg, minns du det? Men du tjtade, och du ser att det har lönat sig. Nu har jag blivit ordentlig, för nu har jag ju Victor. Han är född på ett sjukhus och inte på gatan, och där skall han heller aldrig behöva bo.

Nu går jag ut 5:e klass till jul. Det låter ju inte så märkvärdigt, men ingen av mina släktingar har gått så länge i skolan, och mer skall det bli. Jag skall i alla fall försöka ta mig igenom grundskolan. Och på kvällarna går jag på yrkesutbildning. Jag vill bli hotelluppassare. Det finns gott om jobb på hotellen just nu inför fotbolls VM.

Har du hört att jag träffat min pappa? Jag hade inte sett honom på sex år. Det var folk här på Abrigo som hjälpte mig att hitta honom. Det var inte svårt för han fanns i flera register. Sedan snart två år bor han på en avvänjningsklinik. Nu håller de på att hjälpa honom att få ett arbete. Han kan ju inte läsa och har aldrig haft ett fast arbete, men han har redan fått flera tillfälliga jobb. Och så har han blivit medlem i en pingstförsamling, och där träffar han ordentligt folk. Och så åkte vi dit för att besöka honom, och jag kände genast igenom honom. Han bad mig om förlåtelse, och det var först då jag insåg hur arg jag varit på honom. Men nu har jag förlåtit honom. Han hade köpt en present åt mig. Den här flaskan med hudkräm. Jag har inte öppnat den, för jag vill ha den som ett minne. Den kostar inte mycket men är den finaste present jag någonsin har fått. Och vet du vad som har hänt? Jag har fått en pojkvän! Han heter Leonardo, men kallas Leo. Hans systers ungar går i förskolan här på Abrigo och det händer ibland att han kommer för att hämta dem. Och jag hade väl lagt märke till honom, men aldrig talat med honom. Han verkade väldigt blyg. Men så en eftermiddag när jag var på väg till skolan frågade han mig om jag inte tyckte det var obehagligt att gå ensam hem på kvällen. Jo, det fick jag ju hålla med om. Och då erbjöd han sig att vänta på mig utanför skolan och följa mig tillbaka till Abrigo. Och det har han gjort under några månader nu så jag antar att man kan säga att vi har sällskap. Han bor med sin mamma inte långt härifrån. Det är ju inte så att de är rika, men de har ett hus och han har jobb, och det är ju väldigt annorlunda mot vad jag varit van vid.

Och kanske tycker du bara jag är dum, men jag skulle så gärna vilja att du ringde till honom. Och då skall du säga så här: "Hör du Leonardo" inte Leo, utan hela hans namn, "jag har hört att du går i sällskap med vår Bruna, och då tycker jag att du skall komma hit och prata med mig." För du förstår, det är ju så det skall gå till. Att man pratar med familjen innan man börjar ha sällskap på allvar. Jag har hans telefonnummer här.

Och jag tar telefonnumret och ringer och inser att jag under samtalet blivit påmind om något viktigt; att varje vandring börjar med att man bestämmer sig åt vilket håll man vill gå och tar några steg framåt, men också att man vågar se tillbaka och fråga sig vad som blev fel, och har någon man kan be om råd och hjälp.

(Bruna har godkänt sin berättelse)

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 Bankgiro 904 – 0452
info@abrigo.se www.abrigo.se

Facebook: Abrigo Rainha Sílvia

